

ВЪЗХВАЛА

Всрѣдъ поле, съ треви зелени,
гледамъ хубости безкрай:
тукъ — рѣка съ води разлѣни,
тамъ пъкъ — царствена гора.

А въ простора се издига,
като вѣчна твърдина —
синя, приказна верига
на вълшебна планина.

И съ очи, далеко взрѣни,
виждамъ сякашъ земенъ рай,
виждамъ въ свѣтлина предъ
мене —
чуденъ роденъ кжтъ сияй.

И, упитъ отъ буйна радостъ
азъ мълвясьсъ топълъ гласъ:
— мили Боже, Ти създаде
тѣзи хубости за насъ!

Ненчо Сав

Бай Доню сънува

Дѣдо Минко е селянинъ ка-
жи-речи вече стогодишенъ. Но
да го погледнешъ — нѣма да
му дадешъ и седемдесетъ го-
дини. Единъ здравенякъ, ве-
селъ, разговорливъ, съ свѣтли
очи. Като върви нито се по-
клаща, нито потреперва. Гос-
подъ да му продължи днитѣ
за още много години. Когато
нѣкой му каже, че не старѣе,
той благо се усмихва и кротко
казва:

— Синъ злато имамъ, той
добре ме гледа, услажда ми
старинитѣ и ми прави радостни
днитѣ, защо да старѣя при та-
къвъ животъ

И, наистина, неговиятъ синъ
бай Доню, който самъ е вече
почти старецъ, шестдесетъ го-
дишенъ, трепери надъ баща
си. Залъкъ не слага въ уста-
та си преди да види, че баща
му се е нахранилъ или пъкъ
е седналъ на софрата и е поч-